

at Jytte endnu var altfor opreven og nervøs til at være i Stand til at føre en virkelig Samtale.

Efter et ganske kort Ophold sagde han derfor Farvel.

For dog at faa Anledning til at gentage Besøget nævnede han ved Afskeden, at det vel nok kunde interessere hende at vide, hvortil hendes Moders smukke Gave blev anvendt. Han vilde derfor tillade sig at se herop igen, naar Afgørelsen var truffet.

Jytte svarede hverken Ja eller Nej; men da han var gaaet, angrede hun, at hun havde manglet Mod til at afvise ham. Hvad skulde det nytte til, at han kom? De lærte dog aldrig at tale med hinanden. Han var desuden ikke uden Skyld i hendes Ulykke, og det vilde hun aldrig kunne tilgive ham. Havde han den Sommer paa Storeholt vist sig mere menneskelig i sine Følelser for hende, havde maaske meget været anderledes nu. Vistnok vilde hun ikke være bleven lykkeligere; men hun havde ikke ved sin Daarskab lagt sin Mor i Graven. —

Dagen efter fik hun Besøg af sin Fætter Asmus. Den lille Professor havde for nogen Tid siden mødt hende paa Gaden og var bleven foruroliget af hendes Udseende. Det glædede ham derfor nu at træffe hende beskæftiget med sit Barneudstyr, og det saa meget mere, som han ikke var helt sikker paa, hvordan hun vilde modtage den Efterretning, han kom med.

Efter at han forgæves havde søgt at interessere hende for Byens Nyt, gjorde han hende det samme Spørgsmaal, som Johannes Gaardbo den foregaaende Dag havde haft paa Læberne:

„Har du nylig hørt fra din Veninde paa Favsingholm?“

„Ja, det er ikke saa længe siden. Hun skrev til mig i Anledning af Mors Død.“

„Og alt stod godt til derovre?“

„Det tror jeg nok.“

„Du har maaske set, at der har været en større Ildløs paa Favsingholm?“

„Ildløs? ... Nej!“

„Det stod i Bladene igaar. Hele Kostalden er brændt og et Svinehus. Man mener, at Ilden er paasat. Din Venindes Mand — Naturdoktoren — har nok heller ikke derovre været heldig